

[Erik Eriksen.]

sentant Valdemar Pedersen, som jeg nævnte før, Manden fra det praktiske Erhvervsliv, har saa afgjort Ret, naar han i „Politiken“ skrev, at heldigst vilde det absolut foreløbig være at sætte Loven ud af Kraft og se Tiden lidt an. Det vilde ganske vist være en usædvanlig Handling, men dog i alle Henseender bedre end at lade en daarligt virkende Lov bestaa. Den radikal-socialdemokratiske Regering har Raad til denne Indrømmelse. Ministeren har sagt, at han ikke har Raad til den. Det vil interessere mig umaadeligt at se, om radikale Politikere, der fortrinsvis har deres Interesser her i Hovedstaden, har Mod til at efterkomme den Opfordring til at vise Selvstændighed, som her er kommet til Orde i „Politiken“ fra en fremtrædende radikal Mand. Alt dette kunde naturligvis suppleres med endnu stærkere Udtalelser baade af radikale Blade og af Arbejdere, som ogsaa er Modstandere af denne Lov.

Den Vej, vi nu er inde paa, er i bedste Fald meget besværlig for baade Arbejdere og Arbejdsgivere, saa jeg synes, at det tegner sig saadan, at det eneste reelle, der er opnaaet gennem Lovgivningen, er en dyrere Produktion og en mindre Fortjeneste for de Arbejdere, som Loven har ramt. Og hvad er det for en Tankegang eller Teori, der ligger bag ved denne Lov? Den kan kun være Udtryk for Ønsket om, at man gennem saadanne Eksperimenter vil søge at omforme hele Samfundets økonomiske og erhvervsmæssige Struktur. Gennem Sociallovgivningen gaar man et Stykke af Vejen, saa fremturer man atter et Stykke ved at forbyde Folk at bestille eller tjene for meget. Dette fører naturligvis til Formindskelse af de produktive Værdier, hvoraf vi alle skal leve og dele. Det fører i sit Endemaal uvægerligt til et fattigere Samfund. Jeg tror ikke, at der er nogen, der vil paastaa, at vi har andet at leve af her i Landet end Værdien af det danske Folks Arbejdsproduktion. Jeg tror heller ikke, det vil være saa forfærdelig længe, inden man i store Kredse og i alle Befolkningslag vil opdage, at ad den Vej, Overarbejdsloven og en dyrere Produktion og en kunstigt skabt Dyr-tid for Forbrugerne, kommer vi ikke Arbejdsløsheden til Livs. Vanskelighederne ligger ogsaa deri, at der i Regeringskredse

aabenbart hersker den Opfattelse, at der kun er en vis bestemt Mængde produktivt Arbejde, der skal udføres, og saa skal der gribes regulerende og fordelende ind, med det Resultat, som Arbejdsløshedstallene, Protesterne fra store Kredse af Arbejdere og radikale Kredse uden for Rigsdagen er Udtryk for.

Jeg kan altsaa paa mit Partis Vegne tilsige Lovforslaget vor Tilslutning. Vi havde hellere set en Ophævelse af Loven i Stedet for en Udskydelse af Problemets Løsning, men alligevel kan vi tiltræde Forslaget.

Valdemar Sørensen: Da den Lov, hvis Ikrafttræden det konservative Forslag vil skyde ud til den 1. Oktober 1938, blev færdig fra Rigsdagen ved Slutningen af forrige Samling, kunde den umuligt virke paa Offentligheden og de interesserede Parter som en ubehagelig Overraskelse. Den hører til den Række af Lovforanstaltninger, hvorved Regeringen siden Erhvervskrisens Begyndelse har søgt at begrænse Arbejdsløsheden, og ikke mindre end 5 Gange har den været forelagt Rigsdagen til Behandling. Uovervejet og uomtalt er den da ikke kommet til Verden, og efter Landstingsvalgets Ændring af de politiske Magtforhold kunde dens endelige Vedtagelse forudses med nogenlunde samme Vished som en Begivenhed i Holland, saafremt der ikke forinden var tilvejebragt tilstrækkelig Sikkerhed for, at de Forhold, Loven beskæftiger sig med, kunde ordnes ved direkte Forhandling mellem Arbejdernes og Arbejdsgivernes Organisationer.

En saadan for enhver Betragtning rimelig Løsning af Spørgsmaalet kom imidlertid ikke til at foreligge, skønt man skulde synes, at Tiden fra Forslagets første Forelæggelse i Samlingen 1932—33 til den endelige Vedtagelse i April Maaned 1937 maa have været rigeligt tilmaalt for enhver Villighed til organisationsmæssige Aftaler, og skønt det ofte er sagt — saaledes ogsaa af den højtærede Socialminister ved Forslagets femte Forelæggelse i Januar 1937 —, at Regeringen frem for Lovgivning om Sagen langt vilde foretrække overenskomstmæssige Ordninger mellem de faglige Hovedorganisationer. Hvorfor saadanne frivillige Ordninger ikke eller dog kun i alt for ringe